

Βουρδουλας

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΑΤΙΡΙΚΗ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

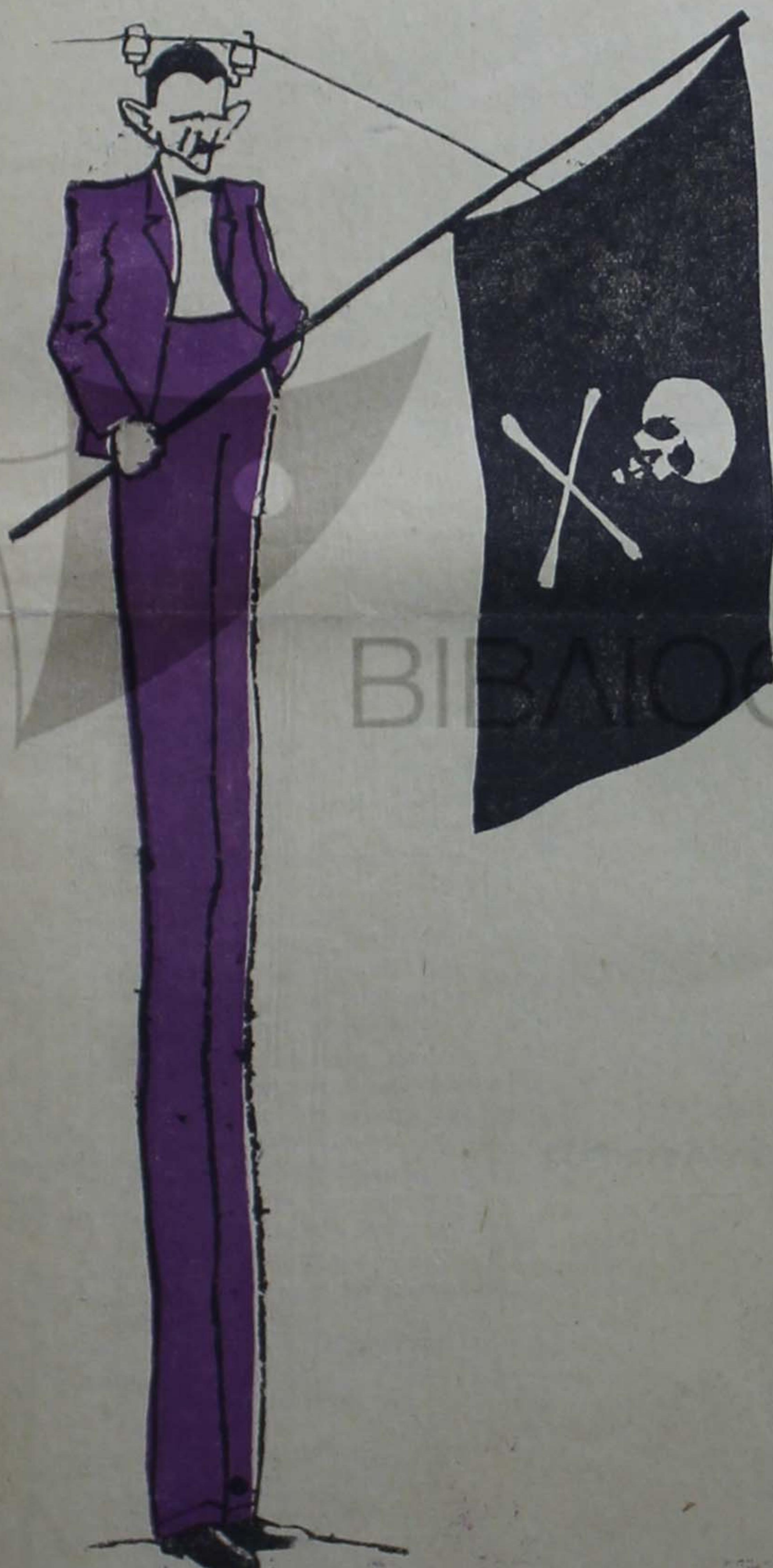

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'

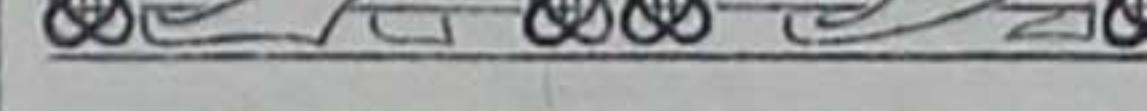
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΤΕΡΠ. Ι. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 18

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΜΥΑΛΑ

Ο Κιοσκιανὸς ὁ ὄποιος θεωρεῖ περιττὴν τὴν ἵδρυσιν τοῦ Μουσείου καθ' ὅσον ὁ ἴδιος ἐπιτελεῖ τὸν ἴδιο μὲ αὐτὸν: συνδέει τὴν σύγχρονον Μυτιλήνην μὲ τὴν μεσαιωνικὴν καὶ πρωτόγονον περίοδον τοῦ νησιοῦ μας.

ΓΙΑ ΝΑ ΛΕΙΨΟΥΝ ΤΑ ΠΙΣΤΟΛΙΑ

Εἶπ' ὁ Παναγῆς ὁ πλάνος εἰς τὸν παλαιστὴν Κβαριάνη: Σὲ κυττάω ύπερηφάνως φίλτατέ μου μπεχλιβάνη καὶ θερμοπαρακαλῶ σε στὴν Πολώνια μοῦντζες δῶσε κ' ἔλα μείνε ἔδω μ' ἐμᾶς νάχης πλούτη καὶ τιμάς.

Δὲ σοῦ λέω, γερός πόντος εἶναι κι' ὁ δικός μας Λόντος ὅμως ἡ δική σου φάτσα εἶναι πειδὸς χαριτωμένη καὶ ἔξι ἄλλου ἀπὸ ράτσα ὅπως εἶσαι ὅλως ξένη θάσαι δόξα καὶ τιμή μας στὴ ξενόφιλη φυλή μας.

Θὰ σὲ ἔχω παραστάτη στὴ Βουλή μας τὴ βαρβάτη Κ' ἡ ἀνάγκη ἃν τὸ καλέσῃ θὰ πετιέσαι εύθὺς στὴ μέση κι' ὅποι τῆς Βουλῆς τσογλάνι τὸ νταῆ θὲ νὰ μοῦ κάνῃ ἡ κι' ἀπλῶς θὰ θορυβῇ θὰ τὸν πιάνης ἀπ' τὸν ώμο καὶ μὲ μία σου «λαβῆ» θὰ μοῦ τὸν πετάς στὸ δρόμο.

Ἐγὼ φίλτατε Κβαριάνι θέλω ἔναν μπεχλιβάνη σὰν καὶ σένα, που στὰ σκούρα νὰ μὴ σέρνη τὴν κουμπούρα, Δυσπιστώ πρὸς τὸ πιστόλι. Ξέρεις, τ' ἄτιμο τὸ βόλι τρέλλα κάποτες τὸ δέρνει ἄλλο δρόμο τότε παίρνει καὶ—ἡ κουβέντα μᾶς τὸ φέρει—σὲ μιὰ τέτοια ἀναποδιά ἀντὶς νᾶβρη τὸ Λευτέρη βρίσκει ἐμένα στὴν καρδιά!

Οἱ δικοὶ μου Ἀταμάνοι δὲ σοῦ μοιάζουνε Κβαριάνι μὲ τὰ πρῶτα πρῶτα μπρόλια εύθὺς βγάζουν τὰ πιστόλια γιὰ τὸ ἀνθρωποκυνῆγι. 'Ἄλλ' αὐτὸ πολὺ μὲ θίγει. Νὰ γιατὶ καὶ ἐπιμένω νάχω ἔναν μπρατσωμένο σὰν κ' ἐσένα καλὴ ώρα που οἱ ἔχθροι σὰν πέρνουν [φόρα γὰ παθαίνουνε στραπάτσα μόνο ἀπ' τὰ δυό σου μπράτσα

Τέτοια θέση ἐπειγόντως μοῦ ἐζήτησε κι' ὁ Λόντος ἄλλα ἔγω που ἔχω μάτι ξακουσμένου διπλωμάτη καὶ καλλιεργῶ ἐσχάτως σχέσεις μὲ τὸ κάθε κράτος βρίσκω ποῦνε εὔκαιρα νὰ δοθῇ σὲ σένα ἡ θέσις κ' ἔτοι καὶ μὲ τὴ Ρωσσία νὰ συσφίξουμε τὰς σχέσεις...

Λοιπὸν δέξου αὐτὴ τὴ θέση που πιστεύω θὰ σ' ἀρέσῃ κι' ἃν στὸ μέλλον χρειασθῇ νὰ παρθοῦν καὶ βοηθοὶ τὸν Μπινόπουλο σοῦ δίνω καὶ τὸν Μπούμπουλη ἔκεινο Κι' ὅποιον ἄλλον τελοσπάντων ἀπ' τὸ τάγμα τῶν γιγάντων.

"Εχουμε ἀπὸ δαύτους πλῆθος μὲ παράστημα καὶ θήσις στὰ κομματικά μας γκιόλια... Διάλεξε, ὅποιον σοῦ κάνῃ καὶ χωρὶς χρονοτριβὲς δίδαξέ τον μάνι—μάνι «κόλπα» καὶ «χειρολαβὲς» γιὰ νὰ λείψουν τὰ πιστόλια..

ΔΙΑ ΤΗΝ ΗΘΙΚΗΝ

Εἰς δύο σημεῖα συμφωνοῦν δῆλοι οἱ Ρωμιοί: τὸ ἔνα εἶναι οι στενὲς σχέσεις των... πρὸς τὶς γωνίες τῶν τοίχων, καὶ τὸ δεύτερο ἡ ὁμολογία ὅτι κάθε μέρα καὶ περισσότερο ξεχαρβάλνεται ἡ δημοσία ἥμιττη καὶ ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ληφθοῦν ἔκτακτα μέτρα γιὰ νὰ σταματήσουμε στὸν καεχφόρο που πήραμε. Κατὰ τὴ γνῶμη μου, ίδου μερικὰ ουντελεστικὰ μέτρα:

Ἐπειδὴ τὸ σκοτάδι προστατεύει τὴν ἀνηθικότητα καὶ ύπὸ τὴν οκεπήν του γίνονται πολλὰ πράγματα που... γίνονται δὲλλα δὲν λέγονται οὔτε γράφονται, πρέπει νὰ ἐπιβληθῇ στὰ σινεμά νὰ δίδουν τὰς παραστάσεις τῶν μέσα εἰς σάλες δυνατά... φωτισμένες.

Τὰ βουνά μας πρέπει νὰ ἀναδασθοῦν πολὺ συντόμως διότι κατὰ γενικήν ἀναγγώρισιν, εἶνα... γυμνά. Τ' ἀρχαῖσ αγάλματα μὲ τὴ γύμνια τῶν εἶναι σπουδαιότατος παράγων διαφθορᾶς. Πρέπει λοιπὸν ἡ νὰ τὰ ντύσουμε ἡ νὰ τὰ ἔξαφανίσουμε. 'Ἐπειδὴ τὸ πρῶτο εἶναι ἀδύνατο μὲ τὴν ἀκρίβεια πώχουν τὰ ύφασματα καὶ τὰ χάλια τοῦ Δημοσίου Ταμείου, τὸ καλλίτερο εἶναι νὰ κάψουμε τὰ μουσεῖα.

Θ' ΚΟΜ ΚΟΥΜΑΣ'

Μὲς στοῦ γάμου τοῦ σακκούλη· ἔνας μπαίνιν οὐλι, μόνου γὰ πουμένου ἔξου τσι θαρρῷ π' δὲ θὰ τ' ἀνταντέξου.

Τώρα λέν πως το' ἡ Πιτνός κουκουλώθητο το' ἔφτος... Τν' ἀλλ' βδουμάδα τώρα θέλ'ς νὰ τνή πάθ' τσι γῆ Βαγγέλ'ς;

'Ε ξέρου πιὰ τὶ νὰ πῶ! σὰ κουκβάγια στοῦ σ' τσιπό πόμνα ἔρμους μουναχὸς στὰ «Ούλούμπια» γῆ φτουχός.

'Ἐν εἶνε ρέ κμπαρι δ' ληα.. τσι γι' ἀράδαμ ἥρθι πλειὰ ν' ἀπουχήσου θ' κόμ κουμάσ' τσ' δ', τι βρέξ' ἄς κατιβάσ'!...

'Η γι', τόναρους

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΕΧΕΙ ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ

(Η φορομπηχτική πολιτική του κύριου Παναγιώ, που μπροστά της δεν πιάνει χαρτοσιά ή δμοις τακτική καμμάς απ' τις προηγούμενες κυβερνήσεις, μας θύμισε τό ακόλουθο παραμύθι).

Ζοῦσε κάποτε ένας καλός και ησυχος ἀνθρωπος πού, ὅτι κακὸ κι' ἄν τοῦ τύχαινε, ποτὲ δὲν παραπονοῦταν, ἀλλὰ πάντοτε ἐλέγει: «Μὴ χειρότερα!» Τόσο ποὺ κατήγησε νὰ τοῦ κολλήσουν τὸ παρατούκλι «Μηχειρότερα».

Μιὰ μέρα, ἔκει ποὺ μιλοῦσε μὲ τὴ γυναικά του ξενοιαστος, πηγαίνουν ἀνθρωποι τῆς ἔξουσίας και τὸν πιάνουν κατὰ διαταγὴ τοῦ βασιλιά.

Ἡ γυναικά του πάτησε τὰ κλάματα, ἔκεινος δμως κράτησε τὴν ἀπάθεια του, μόνο ποὺ ἀναστέναξε και εἶπε: «Μὴ χειρότερα!»

Τὸν ἔχωσαν στὴ φυλακή, χωρὶς νὰ τοῦ ποῦν τὴν αἰτία. «Ἐκανε νὰ φωτήσῃ, μὰ τοῦ ἀπήντησαν μὲ μᾶς κλωτσιά. Ὁ ἀνθρωπος τὴν ἔφαγε και εἶπε: «Μὴ χειρότερα!»

Ὑστερα ἀπὸ ένα διάστημα, πήγαν στὴ φυλακή, τοῦ διάβασαν ἑνα διάταγμα, ποὺ ἔγραψε ὅτι ὁ βασιλιάς τὸν καταδίκαζε νὰ κρεμασθῇ και τὸν πῆραν γιὰ νὰ τὸν ἐκτελέσουν.

Στὸν τόπο τῆς ἐκτέλεσεως, εἶχε μαζευθῆ πολὺς κόσμος γιὰ σεριάν. Ἐγιναν ὅλες οἱ διατυπώσεις και τελευταῖα ἐρώτησαν τὸν κατάδικο ἀν εἶχε τίποτε νὰ πῇ.

— Θέλω νὰ μάθω, ἀπήντησε και γιατὶ μὲ κρεμνάτε.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι δική μου δουλειά, εἶπε ὁ δῆμος, και τοῦ περασε τὴ θηλυκὴ στὸ λαιμό.

Ο κατάδικος ἀναστέναξε και εἶπε: «Μὴ χειρότερα!»

Ἀγανάκτησε πὰ ένας ἀπὸ τὸ πλήθος και φώναξε:

— Βρε σὲ κρεμνοῦν, τί χειρότερο πὰ περιμένεις;

Τὴν ἴδια δμως στιγμή, ἀκούσθηκε ἑνα δυνατὸ σάλπισμα και διατάχθηκε ὁ δῆμος νὰ σταματήσῃ. Σὲ λίγο ἔφισε σκονισμένος ἔνας καβαλλάρης ποὺ ἔφερε ἑνα διάταγμα ἀπὸ τὸ παλάτι. Τὸ ἀνοίγουν και τὶ βλέπουν; Ἡ ἐκτέλεσις νὰ μὴ γίνη μὲ κρέμασμα, ἀλλὰ μὲ παλούκωμα.

Γύρισε τότε ὁ κατάδικος πρὸς τὸ πλήθος και εἶπε:

— Βλέπετε πῶς είχα δάκιο; Νὰ πῶχει και χειρότερα!....

ΑΣΦΑΛΙΣΜΕΝΗ

— Καλὲ κυρά μου Παλογού δὲν ἔδω κοιμᾶσαι κι' ἡ κόρη σου δολομόναχη γυρνάει. Δὲ φοβάσαι;

— «Οχι, κυρά Ζωήτσα μου γιατὶ ἡ Κατινίτσα εἶναι κορίτσι νόστιμο. Δὲ μοιάζη τὴ Φανίτσα

Ποῦ τόση εἰν' ἡ ἀσχήμια της κι' ἔχει μιὰ μύτη τόση ποὺ δὲν τολμάει στηρωπος κοντά της νὰ ζυγώσῃ!

Ἐνώ ἡ Κατινίτσα μου — μιὰ ποὺ τὰ λέμε ἔδω — εύρισκει τακτικώτατα κι' ἀπ' ἔνα συνοδό!

ΥΠΑΡΧΕΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ξομολογιέται ἡ Μάρθα στὸν Παπᾶ και λέει του γιὰ κεῖνον π' ἀγαπᾶ πῶς μὲ τὶς τόσες μαργυλιές ἀνομολόγητες τῆς ἔφτιασε δουλῆς.

- Νὰ μοῦ τὰ πῆς συγκεκριμένα και ὅχι δπως κάνης.. μασημένα, σὰν νὰ σοῦ πιάνεται ἡ λαλιά.. .
Λέγε, τὶ εἶδους σούφτιασε δουλῆα ..
- Κυττάει τὸν Παπᾶ τὸν ἄγιο και λέει: «Μοῦ λείπει τὸ κουράγιο»
- Νὰ μοῦ τὸ πῆς σοῦ φέρνει δυσκολία και νὰ τὸ φτιάσης ἡταν εύκολια ;
- Παπᾶ μου, λέει ἡ Μάρθα ντροπαλά φέροντας στὰ μάτια της τὸ χέρι,

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

(Δικαζεται κάποιος ἐπὶ κλοπῆ ἐλαιῶν)

Πρόεδρος. — Μὲ ποιὸ δικαίωμα, ἐπῆγες στὸ ξένο ἐλαιοκτῆμα κ' ἐπῆρες τὶς ἐλέης;

Κατηγορ. — Ἐν εἶνι ξένου τοῦ χτῆμα κύρι Πρόεδρι. Γῆ νοικουτούρες εἶνι ξάδριφους το' κ' μπάρας μας!

Πρόεδρος. — Σπουδαία συγγένεια!

Κατηγορ. — Μείς κύρι Πρόεδρε, στιμάρουμι πουλὺ τὶ συγγένεια, ἀς πᾶ νάνι τοι μακρύνι!

Πρόεδρος. — Τόσο πολὺ στιμάρετε τὴν συγγένεια, ὥστε ἐπῆγες κ' ἔκλεψες τὶς ἐλέης ἀπ' τὸ κτῆμα τοῦ συγγενοῦς σου.

Κατηγορ. — Ἀμ βιάζοι γιά! Γῆ νοικουτούρες γήδιους μοῦπι σὰν τοῦ τού πάου κατὰ τοῦ χτῆμα, νὰ μπῶ μέσα τοι νὰ μαζέψου.

Πρόεδρος. — Τότε γιατὶ σ' ἔφερε στὸ δικαστήριο;

Κατηγορ. — Ἀμ εἴτουτο εἶνι π' δὲ μπουρὼ νὰ τοῦ καταλάβου τοι γώ ..

(Στὸν μηνυτῆ)

— Ἀγκίλιμ τοῦ ξέχασις ρὲ κυπάρι: (Ο μηνυτῆς ἀρκεῖται σ' ένα εἰρωνικὸ χαμόγελο.)

Πρόεδρος. — Σοῦ εἶπε νὰ μαζέψης ἕνα δόκιληρο τσουβάλι ἐλέης;

Κατηγορ. — Εμ μιὰ τὸ ἔκανα τοῦ κόπου νὰ πάου μαθές, δυὸ σύκαδις θάπιρνα :

Είπα, ἀς γιμίσου τοῦ το' βάλι νάχιν νὰ τρων τὰ μουρά!

Πρόεδρος. — Εχεις καταδικασθῆ ἀλλη φορά;

Κατηγορ. Ήγώ : Μηδὲ πάτοσ τού πόδι' μ στὸν δικαστήριου.

— (Τὸ δικαστήριο ἀνατρέχει στὸ μητρώον και δισποτώνει ὅτι γιὰ πάρομοια πράξη ὁ κατηγορούμενος κατεδιάστηκε ἔτη φορές.)

Πρόεδρος. — Τὰ βιβλία μας λένε διαφορετικὰ πράγματα.

Κατηγορ. — Πουλὶ τσουμιομένους ἀθρίπους θάνι ἔφτους πτ' ἀγραφι.

— Οτ' ήθιλι ἔγραψι, δίχους νὰ μι ρουτή!

Νὰ τούν ἀλλάξει τοῦ γραμματ' κό κύρι Πρόεδρι, Ε ξέρ' τ' δληστ'!

ΛΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

«Πουλιέλεο ἔκιγαν σταν γιννήθσι»

Λέγεται γιὰ τοὺς εύνοουμένους τῆς τύχης, ποὺ δὲν ἔχουν καμμὰ ἀξίαν, κι' ὅλα τοὺς ἔρχονται κατ' εὐχήν.

«Οποιους κοιμάται μι γκαβόν, τὸ προσνή θαμπά βλέπ!»

Θέλη νὰ πῇ ὅτι ἡ καθημερινὴ συναναστροφὴ ἀλλοιώνει τοὺς γαρακτήρας. Αὐτὸ ποὺ ἔπαθε δηλαδή ὁ Κονδύλης ἀφ' ὅτου δέθηκε μὲ τὸ λαϊκὸ κόμμα.

«Μνιά γεηρα μουνουουδουντού ἀντρα γύριβι' η πουρδού»

Λέγεται γιὰ κείνους ποὺ δὲν ἔχουν κανένα προσδόκιμον και θαρροῦν τὸν ἔαυτό τους ίκανὸ γιὰ ὅλα.

Τὰ γλυκά σας

ΣΤΟΝ «ΚΡΙΝΟ»

Δουκάκη Προκοπίου

έγω υποστηρίζω γιὰ καλὰ πῶς τοῦνά ἀπό τ' ἄλλο διαφέρει! .

Ναι! Και στοίχημα σοῦ βάζω πού κι' ἄλλες θὰ τὸ βάζανε πολλές πῶς ἄλλο εἶναι νὰ πάθης ἔνα κάζο κι' ἄλλο εἶναι νὰ βγῆς και νὰ τὸ λές ..

ΓΙΑ ΣΕΝΑ

Γιὰ σένα τὶς συνήθειες μου παράτησα και τὶς παληῆς φιλίες μου ἐπάτησα σταλιὰ ωκὶ δὲ βάζω πειὰ στὸ στόμα και τὸ τσιγάρο τσικνωφα ἀκόμα. Ξενσῆ μου, τόσο μ' ἔχεις παλαβώση, ποὺ φέλοντας και μὴ ἔβανα γνώση!

Πε.... Ταίν...

ώς τοῦ χονογιό.

Ἐδγαλετ' τὸν γιαμαρτουλοὶ τοῦ ψωμού ντουν, όχι σὰ ντοῦ Λόντου, ωχνι ἔναν κάτου, νὰ γλαύκη μὲ τοῦ τσβάλι, τοὶ γιαῖς τοῦ πιτσίτ' παράδις.

Παλλκαριὰ εἶνι ἔφτιν;

Γῶ τόχου σὰ κουρογόζου ἔφτουν, ἀς εἶνι δά.

Μὰ ἄλλι μέρα τὶ σκαρόγι. Πὰς τοῦ βνὸ εἶχι ἔνα χονοάφι κούργησι καὶ δέτρα τοὶ τὰ κουτούτου τάφσι ἔτσ', τ' σάμα χοειγάζνταν ἔνλα ἥπιντον τὸν τσουόμιτρο τοὶ τοῦ μιλάριτ, ἔκαντι τοῦ γουμάρο τοὶ τοῦ κατέβαζι στὸν σπίτι.

Μὰ ταχτιονὴ πήγη πάλι, μὲ τοὶ εἰμπὶ μὲς τ' γλάστρα, βλέπ' ἔνα φείδαρον, μὰ κουλούση Ἀσκόντοιχα!

Μούδηγιασι μαζουμένους, μάραθσι!

Γιατὶ ἔφτα τὰ φέδια εἶνι ποὺλι φαοματσιά, τοὶ γινόνται μπάνους μὲ τοὶ τὰ πειράζ, τοὶ μηδὶ Παπᾶς εὶς προμπτένι.

Τ' νάφσι νὰ δῆ ποὺ θὰ πᾶ τοὶ τὸν τὴ βλέπ' τοὶ τρυπόντι μεσ' ἔνα κουντούτο, π' εἶχι μὰ τοῦτα, ὡς φάνιται ἔτσ' σειράτες.

Μὸ τοὶ γύμτσι μέσα, πέονι ἀγάλλα μαρτιὰ μὲ πέτρα, φράζι τούπα τσφήνουσι καλά, εἰδί νὰ μὴν ἔχι ἀπὲι καμνιὰ μωρὰ ἄλλι τρύπα τοὶ βγῆ, τοὶ τοῦ πέονι τσοῦν τόμουτ, μὰ τοὶ δύο τοὶ τοῦ κατβάζι τ' σὰκ στοῦ Γιονδριάνα ντουν πόνταιμὸ τοὶ τοῦ βάζι μὲς τοῦ νιρό.

“Υστρα, βγάζ,

Διεύθυνσις:	
ΑΕΦΟΡΟΣ ΚΑΒΕΤΣΟΥ	ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΜΥΤΙΛΗΝΗ	'Ετησία Δρ. 100 'Εξάμηνος » 55
Tηλέφ. 341	'Εξωτερικού Δολ. 2 Σελ. 10 Φρ. Γαλ. 40

ΚΥΡΙΑΚΗ

29 Οκτωβρίου 1933

Τὸ Φύλλον Δρ. 2.

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΜΑΣ:

"Οπου δὲν πέφτει λόγος πέφτει

Βούρδουλας

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΓΙΟΒΑΝΑΚΗ

ΤΑ
ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ
ΤΟΥ
ΓΙΟΒΑΝΑΚΗ

«Γιασή γιατάρ, σιβρὶ σουρτέρ
δρασιντὰ μπὶο ἵσ μπιτέρ.»

Ός νὰ λέγωμεν: Φαρδὺ ἐξαπλώνων μυτερὸν τρίβων, εἰς
τὸ μέσον ἔργασία τελειώνει.

ΜΙΓΑΛΟ ΖΕΦΚΙ

Στὰ «Οὐλύμπια» προνυχτὲς
γίντσι—λὲν—μιγάλο ζέφην
χρόιβην ἔνας γηιβιζὲς
μπρὸς στοὺ μισιανὸ καθρέφτε
το' εἶχι πίσου ντ' σὰν ἀρούδα
—μ' τοῦπαν δμως γὼ δὲ ντοῦδα
τὸν Βαλάκη τὸν μπροστουψεύτ'

Γὴ Κατζούνους πάλι ἀπ' τν' ἄλλι
φ' σούσι μὲς σὶ μιὰ τζαμπούνα
τὸν χτυποῦσι μιὰ μιγάλι
τοὺ πατιοντιτζίδσα κ' δούνα.

Τοὺ πειδ πέρα,—διους μπλόκους
τ' λιμανιοῦ,— μι τσ' χάρισιντ
χαχανίζουντας γῆ Φώκους
χτύπαγι τσ' πουδάρισιντ.

ΜΕΓΑΛΑ ΜΠΟΓΙΑ

Προχθὲς ἔξεδικάσθη μία ὑπόθεσις, τὴν δποίαν ἀποφεύγομεν
νὰ χαρακτηρίσωμεν ἡμεῖς, ἀρ-
κούμενοι νὰ παραδέσωμεν τὸν
χαρακτηρισμὸν πὸν ἔκαμε κά-
ποτε εἰς παρομοίαν περίπτωσιν
δι Μαξιμιλιέν Χάρντεν.

Ἐπρόκειτο δηλαδὴ περὶ
«στρογγυλῆς τραπέζης.»

Εἰς τὴν δίκην, παρευρέθησαν
δλοι οἱ μεγάλοι μῆσται τῆς Αι-
ρέσεως, παρακολουθήσαντες
μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος
καὶ καταφανοῦς συγκινήσεως
τὰς διαφόρους λεπτομερείας
αὐτῆς.

Δόγω τοῦ δτι τὸ θῦμα ἥτο
ἀνήλικον, τὸ δικαστήριον ὑπῆρ-
ξεν αὐστηρὸν εἰς τὴν ἀπόφασίν
του.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς δίκης, δ
κ. Γ. Πετρέλλης ή Θηριό, πλη-
σιάσας κάποιον συνάδελφόν του
εἴπε:

— Μιγάλα μπόγια νὰ διαλέ-
γης γιὰ νάχς τοὺ τσιφάλι σ'
ησυχου!....

Ο ἐν λόγῳ συνάδελφος, δ
πήντησε:

— Δδέ... θέλου σσσυμβουλά-
τουρας. Σέρου γὼ τ' δδλειά μ!...

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΒΟΥΡΔΟΥΛΑ

Ἀλήθεια. Τὸ ἀποκρουστικότε-
ρο θηλυκὸ γὰ τοὺς ἀνθρώπους.
Ἡ ἀποστροφὴ των εἰναι τόσῃ,
ῶστε σ' ἐποχῇ ποὺ τρελλάίνονται
γιὰ τὸ γυμνισμό, μόνο τὴν Ἀλήθεια
δὲν θέλουν ν' ἀντικρύσουν γυμνή.
Ο Πόντος Πιλάτος θέλησε νὰ
τὴν γνωρίσῃ καὶ ἡρώτησε τὸν Ἰη-
σοῦν: τί ἔστι Ἀλήθεια; Ἀλλὰ
μετανοήσας ἔσπευσε νὰ βγῆ ἔξω
χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν.

Ἀνθρωπος. Κατὰ τὸν ὁρισμὸν
τοῦ Πλάτωνος, εἶναι ζῶν δίπουν
ἄπτερον. Δικαιούμεθα λοιπὸν νὰ
συμπεράνωμεν ὅτι ἔνας πρώτην ἀν-
θρωπος εἶναι ζῶν τετράποδον καὶ
πτερωτόν. Ισως μάλιστα καὶ μὲ
μεγάλα φτερά, ὅπως λέγει ὁ ἐριτί-
μος κ. Καραθανάσης.

Γυνή. Ἐπλάσθη διὰ νὰ εἶναι
σύντροφος τοῦ ἀνδρός, ἀλλ' εἶναι
σύντροφος πολλῶν ἀνδρῶν. Ἀλλοτε
εἶχε μαρούν μαλλί καὶ λίγη γγώ-
ση τῷρα ἔχει κοντὰ καὶ τὰ δύο.

Κατὰ νεοτέραν ἐκδοχῆν, ἡ φρά-
σις τοῦ Σαββαῶθ γιὰ τὴν Εἴαν
ὅπως φέρεται εἰς τὴν μετάφρασιν
τῶν «Ἐβδομήκοντα» εἶναι λανθα-
σμένη καὶ πρέπει νὰ διορθωθῇ ὡς
ἔξης: «Ἄντη κληθῆσται γυμνή».

Ἐνθημισμός. Συνίσταται εἰς τὸ
ἔξης: γιὰ ν' ἀποφύγῃς μιὰν ἀσχημῆ
λέξην, νὰ λές ἀποιδῶς τὴν ἀντίθετη.
Π. ς. καλοπαϊδὸντι διαβολόπα-
υδο, Εὔξενος ἀντὶ ἀξενος πόντος-
ἀνήθυκος ἀντὶ ἡθικὸς φυμός. Στὴ
Μυτίλην παρουσιάζεται καὶ τὸ
ἀντίθετον φαινόμενον: ἔνας ἀν-
θρωπος ἡμερος σὰν ἀρνάκι λέγεται
Θεριό.

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΦΡΑΣΕΙΣ

Τρεῖς εἶναι οἱ ὀρατότεροι ἀνδρες
τῆς ὑφῆλίου. Ο Κονδύλης, ο Τίτου-
λεσκο, κι' ἔγω.

Καρατζᾶς

Δέν ἔξελιπε πάσα ἐλπὶς διὰ τὴν
σωτηρίαν τῆς πλατείας. Μένει ως ἐγ-
γύησις, ὁ υἱὸς μου εἰς τὸ Συμβού-
λιον Ἐπικρατείας.

Μητρέλλιας

Διακρίνω κυματίζουσαν τὴν μα-
ρτρην σημαίαν.

Καιρὸς νὰ πέσω ως ὁ Αἰγεὺς εἰς
τὴν θάλασσαν καὶ ἐλπίζω ὅτι τὸ Αι-
γαῖον θὰ μετονομασθῇ εἰς Καραβί-
κὸν πέλαγος.

Σπ. Καραβίας

«Ἄς γινη ἐπιτέλους τὸ Μουσεῖο διά
να μὲ φιλοξενήσῃ...»

Δις Μπ...

ΚΑΤΑ ΛΑΘΟΣ

Παραὶ ἀγγώστου συγγραφέως
μᾶς ἀπεστάλη χθὲς ταχυδρομι-
κᾶς ἐξ Ἀθηνῶν μακρὰ πραγ-
ματεῖα περὶ λευκοσιαὶ εἰς τὸ
της χρησιμότητος τοῦ μετάλλου
τούτου καὶ τῆς σημαντικωτάτης
χρήσεως του εἰς τὴν παγκόσμιον
βιομηχανίαν.

Τὴν ἐν λόγῳ πραγματεῖαν
σπεύσαμεν ν' ἀποστείλωμεν εἰς
τὸν κ. Γ. Εδυτρατιάδην, διότι
φανταζόμεθα δτι κατὰ λάθος
τὴν διηγήσυναν πρὸς ἡμᾶς.

ΣΤΟΥΝΤΙΟ

ΛΕΣΒΟΣ ΦΙΛΜ

I. Όλυμπιον: «Σαράντα ἔτη
ἀπὸ τῆς ἔδρας.»

Αλ. Μαριγλῆ: «Μεσιέ Σίμπι-
κιν, σᾶς θέλει ὁ Σεβασμιώτα-
τος Μητροπολιταίν!..»

Πέπα (Νομοκτηνιάτρου): «Ἡ
κακοήθης υγεία τῶν τετραπό-
δων.»

A. Δημητριάδου, (Ιατροῦ): «Τὸ
κυνηγητικό μου σκύλι.»

Γ. Κεχαγιᾶ: «Νὰ μάθ' πρω-
τα τίλουγια τοῦ παίζουν τοὺ
πόκερ, το' ςτιρά νὰ μ' λάσι.»

I. Στεφανίδου: «Διαμαρτύ-
ρομαι! τοιαύτη φράσις οὐδέποτε
διῆλθεν τὸ σβέρκος (τὸ ἔρκος)
τῶν χειλέων μου.»

G. Μωραΐτου: «Τοῦτο εἶναι
ἄνω ποταπὸν (ἄνω ποταμῶν).»

P. Αντωνιάδου: «Ἐμπῆκε
τελεία καὶ παύλα. Δὲν εἶμαι
πειά πετεινός.»

Φ. Κατσάνη: «Βαγγέλ' γι'
ἀράδα μας εἶνι πλειά.»

Δημ. Σάββα: «Νέοι πολιτικοὶ
έρωτες.»

Γ. Προεστοῦ: «Κύρ Τέρπαν-
δρε ταντέλλα είμαι.»

Γ. Παπαδιᾶ (Υπομοιράρχου):
«Ο ψαρράς τοῦ Κόλπου Γέ-
ρας.»

K. Γιαννέλλη: «Ἐγώ, ο Ντα-
ῆς καὶ ο Καφάλλης.»

ΣΕ ΓΝΩΣΤΟ ΠΡΑΠΑ

Ολο πάνω κάτω τρέχεις
μὲ τὰ ράσα σηκωμένα
μὰ δὲ πιάνουν τὰ φυτίλια
κι' δλα πάνε στὰ χαμένα.

Αδικα πηγαίνορχεσαι
σὰν τῆς Λαμπρῆς τὴν κούνια.
Κατὶ νὰ κάνης γύρεψες
μὰ τάβρηκες μπαστούνια.

ΕΠΙΤΗΔΕΥΜΑΤΑ

Ακούσαμε δτι σὲ πλησιόχω-
ρο χωριό, ὑπάρχει κάποιος που
ἔχει δώδεκα παιδιά καὶ κουρά-
γιο νὰ φτιάσῃ κι' ἄλλα.

Νομίζομε δτι θὰ ἔπρεπε δ
ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ πληρώσῃ
φόρο ἐπιτηδεύματος, γιατὶ στὴ
σημερινή ἐποχὴ τόσα παιδιά,
θὰ πῆ δτι τὴ δουλειά αὐτὴ
τὴν έχει ως ἐπιτηδεύματα.

Τὸ ἄργαίον γνωμικὸν «κακόν τὸ
γῆρας» δέν δύναται νὰ προσαρμοσθῇ
εἰς τὸν νεώτατον φυσικῶς πολιτεύ-
την Λέσβου καὶ βουλευτὴν Ἀθηνῶν
κ. Γρηγόριον Εύστρατιάδην, διάτι
δέν γηράσκει δ ἀνθρωπὸς δ ποῖος
ἐξ ἀπαλῶν ὄνυχων οὐδέποτε ἀπεμα-
κρύθη ἀπὸ τὸν Θεόν καὶ τὰ ασφά-
διάγματα τοῦ Θεανθρώπου τὰ δ-
ποία απαρεγκλίτως ἐφῆρμοσε καὶ
ἔτηρησε.

S. Μωραΐτης
Προλύτης τῆς Θεολογίας
καὶ διευθυντής τῆς
«Λέσβου»

ΚΑΡΤ - ΠΟΣΤΑΛ